

כולל "פורת יוסף"
ע"ש ר' יוסף בן ר' סעדיה חדד ז"ל
רח' זבולון 37 גדרה

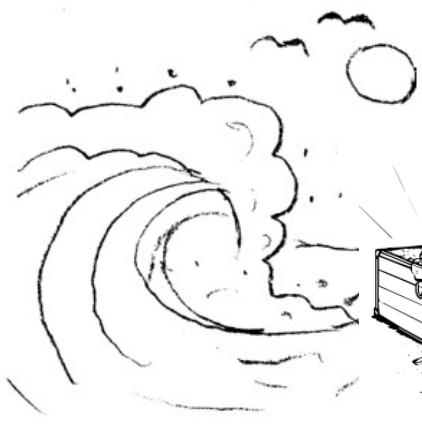
עלון מס' 60
א' שבט תש"ע
וארא

זמני השבת;
בנימת השבת; 16/39
יציאת השבת; 17/39

שיהיו דברי תורה "מחודדין בפיר"...

"ויאמר אליו, אָנִי הִי" (שמות, ו, ב')

אני ה' - נאמן לשלם שכר טוב למתהלכים לפני (רש"י)

מעשה בר' עקיבא ותלמידיו
שפעם אחת הוצרכו למעות,
והלכו אצל עשירה אחת ללוות
ממנה מעות.

אמר ה'
לר' עקיבא,
הריני מוכנה
להלוות לך
והקב"ה והים
יהיו ערבים
שתפרע לי בזמן.

קבע לה ר' עקיבא זמן לפירעון,
חלה ר' עקיבא ולא היה יכול להביא
לה את הממון.

הלכה אותה גברת אל שפת הים
ואמרה: "רבונו של עולם גלוי וידוע לפניך
שר' עקיבא חולה ואין בידו לפרוע חובו
ואתה והים ערבים בדבר.

מיד הכניס
הקב"ה רוח
שטות בלבה של
בת הקיסר ונטלה
ארגז מלא אבנים
טובות וזרקה
לים, והים הביאו
למקום שהיתה
אותה גברת והיא
נטלה אותו ארגז
ושבה לביתה.

לימים נתרפא ר' עקיבא ובא לאותה
גברת לפרוע לה את החוב ואמר לה
שלא תכעס עליו שלא פרע בזמן כיוון
שחלה. אמרה לו: "הלכתי לערב והוא
פרע לי את כל החוב לכן הכסף
שהבאת עמך יהיה שלך וכן מה שנתן לי
הערב היה יותר ממה שהלוותי וקח את
הנותר בשבילך".

ומאותו הממון התעשר ר' עקיבא...

~ מתוך "תורת הפרשה" מתוך נדרים נ' ~

"ויאמר ויאמר בנשיה, הֲיֵנָה אֲנֹכִי" (שמות, ח' כ"ה)

"שבעה דברים בחכם. שואל כענין ומשיב כהלכה" (אבות ה, ז)

מדוע השתמש כאן משה במילה אנכי?

אלא באנכי אמר לו משה ("אנכי אשלח אתכם" ת, כ"ד)

ובאנכי ענהו משה רבנו,

שכן דרך החכמים שלא לענות יותר מן המדבר.

לקח טוב

"אין לך נגיעה
גדולה יותר
מאשר נגיעה
של צדקות"
הגרדי"ם מסלנט

כי אין הקב"ה
אלא למי שאוהב
את ישראל,
וכל מה שאדם
מגדיל אהבתו
לישראל -
גם ה' מגדיל עליו.
~ מסילת ישרים ~

מחירו של זלזול בחיים...

הגמ' (חגיגה ד) מספרת, שלמלאך המוות יש הרבה שליחים. פעם אחת, אמר לשליחו לך לאחת השכונות

והבא לי משם את מרים הספרית. הלך השליח, ובמקום להביא את מרים הספרית, הביא את מרים הגנת. ראה מלאך המוות את האשה, הסתכל ברשימה ולא הבין - הרי לפניו אשה צעירה שעדין לא הגיע זמנה ומרים המדוברת היא מבוגרת.

גער מלאך המוות בשליחו. לאחר מכן שאל אותו: "בכל זאת, תסביר לי איך הרשו לך משמים להביא את

מרים הגנת, הרי עדין לא הגיע זמנה?" השיב השליח: "כשעברתי ליד ביתה, היא אפתה עוגות לכבוד שבת. תוך כדי התעסקותה באפיה היא תפסה את המחבת, הניחה אותה על רגליה ונכוותה, וזאת הסבה שהסכימו שאקח אותה".

מה ההסבר לכך? מה הקשר בין

הכוויה שנכוותה מהמחבת למיתה קודם זמנה? אלא מאחר שהאשה זלזלה במשהו מהחיים שלה, לקחו לה את כל החיים.

כמה צריך להזהר! מטפסים על סולם, יש להזהר שלא ליפול, מתכופפים, זהירות שלא יתפס "הדיסק", כשתולים כביסה בחורף יש ללבוש מעיל וצעף, שלא לקבל חלילה דלקת ראות, בקיצור... לא לזלזל בחיים...

~ הר' ניסים יגן ~

כמו שבצעניינים גופניים, העצה לכאבים ותפיחות וכיוצא באלו היא אמבטיה של חמין או תחבושת מחממת, ולפעמים צריך להחדיר יותר פנימה קרני חום ועושים זאת ע"י הקרנות..

— כך בעניינים רוחניים, יש הרבה כאבים וגילוי שחיתות וכדומה שאין עצה לרפאותם אלא ע"י קרניים סגוליות של אורה וחמימות רוחנית.

האדמו"ר מסלונים

על הפס' **"מוסר בני אל תמאס"** כותב בספר "יסוד ושורש העבודה" המוסר של ה' ליהודי מתבטא באופן מיוחד במינו. **"בני"** הלא בני אתה, בן של מלך, **"אל תמאס"** אל תמאס את עצמך ע"י התנהגות שאינה הולמת את מעמדך, זהו המוסר החזק ביותר שמסוגל לזעזע ולהרעיד נשמה יהודית.

פינת ההלכה

הרב דב ניסים שליט"א,
ראש כולל "פורת יוסף"

דיני קריאת שמע

וברכותיה (המשך)

בנוסף בניגוד לשאר מצוות שמברכים לפני עשייתן 'ברכת המצוות' ("אשר קידשנו במצוותיו וציוונו"), ברכה שכוללת רק את ענין המצווה, תיקנו לנו חכמים לפני ואחרי קריאת שמע ברכות שכוללות עניינים בפני עצמן. ולכן ישנה אפשרות בדיעבד לומר את ברכות קריאת שמע בפני עצמן, אף בלא שיקרא קריאת שמע.

וכמו ששנינו במשנה (ברכות פ"ב מ"א) לגבי מי שהיה קורא בתורה בפרשיות של קריאת שמע והגיע זמן קריאת שמע שאם כיוון לצאת ידי חובה יצא, אע"פ שלא ברך את הברכות, וישלים אמירת הברכות לאחר מכן.

מכאן יש לנו ללמוד שאם אדם קם בבוקר בשעה מאוחרת סמוך לסוף זמן קריאת שמע, יש לו למהר לקרוא קריאת שמע אף בלא לברך את הברכות, כדי שלא יעבור זמן קריאת שמע ויפסיד חלילה את המצווה ולאחר מכן יברך ברכות קריאת שמע ויסמוך גאולה לתפילה.

ועם כל זאת שיכול הוא לברך הברכות בלא לקרוא את שמע, כיוון שכבר קרא אותה קודם לכן, עדיף שיחזור ויקרא קריאת שמע עם הברכות, כדי שיעמוד להתפלל מתוך דברי תורה.

גם אם הפך את סדר הברכות וברך שנייה לפני ראשונה, או אף אם ברך את הברכה שלאחר קריאת שמע לפני, יצא ידי חובה בדיעבד.

הידעת, עזה גם לשון הרע?

לפעמים אדם משבח את חבירו בפני אשתו (של חבירו), שהוא תורם ועוזר ועושה חסד בחברה, וכתוצאה מכך נהיה ריב בביתם, מחמת שהיא כועסת למה בבית הוא מקמץ בהוצאות, ואילו ברחוב הוא נותן בהרחבה, וכן למה לאנשים זרים הוא עוזר, ובבית אינו עוזר.

